

שנה טובה ומבורכת!

הפטרה: "שוש אשיש" [ישעה סא]

פרשת ניצבים-וילך

24 סדר היום...

והיא שעמדה...

"אתם ניצבים היום כולכם

לפני ה' אלוהיכם, ראשיכם שבטיכם וגו'

מחוטב עציך עד שואב מימך" [כט, ט-י]

בזכות מה זכינו שאפילו אחרי כל ההרפתקאות והתלאות שעברו עלינו במשך כל כך הרבה שנים עדיין אנחנו ניצבים היום לפני ה' במה יפה כוחנו? שלמרות שאיננו בדרגה גבוהה, בכל זאת הקב"ה שומע את תפילותינו? וכיצד יתכן שלמרות כל אשר עוללנו לו עדיין הקב"ה אוהב אותנו ומרחם עלינו?

שני דברים הם שעמדו לנו:

האחד הוא שהקב"ה לא מתנהג עמנו במידת הדין, אלא מערב חסד בתוך הדין כמו שנאמר: "ביום עשות ה' אלוהים".

והדבר השני הוא, הצדיקים שבכל דור ודור.

ואומר על כך רבי רפאל בלום בספרו "חידושי אגדה טל השמים", שהדברים הללו כתובים למעשה בפסוק: "אתם ניצבים היום כולכם לפני ה' אלוהיכם", כלומר, מה גורם לכך שאנו עדיין ניצבים היום? הגורם לכך הוא שאנו "ניצבים לפני ה' אלוהיכם", העובדה שהקב"ה אינו נוהג עמנו במידת הדין הצרופה אלא מערב בה גם מידת רחמים, ה' מחד גיסא ואלוהיכם מאידך גיסא.

ובהמשך הפסוק מובא הדבר השני שעל ידו אנו ניצבים היום - "ראשיכם שבטיכם", **וכפי שמפרש רש"י ואומר:** "ראשיכם לשבטיכם", כלומר בזכות הצדיקים אנחנו עדיין ניצבים לפני ה'.

להצלחה עם ישראל: גם אני! "מקבל על עצמי שלא לדבר כלל!!! בשעת התפילה וקריאת התורה"

העלון מוקדש לעילוי נשמת אבי איש החסד ה"ה מיכאל בן רבקה ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.

מאת: ד"ר משה שטיינברג

גדולי ישראל, והפסס:

רבי משה מגיד ריבלין

משקלוב זצ"ל

[כ"ח אלול תר"ו]

מישרים ומכאן כינויו 'מגיד', ומראשי עדת האשכנזים בירושלים בראשית ימי היישוב.

אביו היה **רבי הלל ריבלין** משקלוב מתלמידי הגר"א ובעל "קול התור", שעלה ארצה בשנת תקצ"ב [ולא בשנת תקס"ט עם ראשוני העולים מתלמידי הגר"א, כפי המסורת השגויה], ובה נפטר בשנת תקצ"ח.

מצעירותו כבר היה בקי בתורה ונחשב כעילוי בנגלה ובנסתר, כמדקדק מומחה וכבעל ידיעה רבה בתחומים שונים.

בהיותו כבן ט"ו כבר התפרסם כדרשן המפליא את שומעיו וכשהביאו אביו אל רבו הגר"א **מולינא**, שבחו וכינה אותו 'דורש ציון' שהוא בגימטריה 'משה בן הלל בן בנימין'. מאז התפרסם בכינוי זה, כפי שמזכירו הרד"ל בבאורו למדרש: "שמעתי מהרב משה המגיד משקלוב דורש לציון".

לאחר פטירת אביו, עלה רבי משה בשנת ת"ר לארץ ישראל ובדרך עבר בין קהילות ישראל וחיזק את מעמד התמיכות ביישוב ארץ ישראל. בערב סוכות שנת תר"א, הגיע לעיר קושטא שבתורכיה שם התעכב חודשים מספר בגלל המלחמה בין תורכיה למצרים ושם פגש את השר רבי משה מונטיפיורי ומאז נעשה עמו ידיד אמת.

כמו כן פגש בדרכו את **רבי שמואל סלנט** שעלה אז ארצה והתמנה אז למורה צדק של כולל וילנא בירושלים והשניים הגיעו לנמל יפו באדר תר"א.

עם הגיעו ארצה, נטל רבי משה תפקיד חשוב בהנהגת העדה ובענייני הציבור והתמסר להשכנת שלום ולמען ביסוס היישוב.

ואלה האשפטים

[העולם אומר]

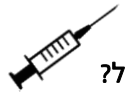
"אם אין לך יעד - לעולם לא תגיע לשם..."

במחשבה שניה...

שערי בריאות...

ימים ספורים לפני ראש השנה. היום בו הולכים לפגוש את המלך הגדול, המלך שלנו. אותו אנו מכתירים ב"אין נסתר מנגד עיניך". הכל יעמוד לפניו יתברך למשפט. אנו פוחדים. חלים כמבכירה. חפצים בחיים ורוצים לעשות הכל כדי לזכות בהם.

מה עושים? במה נבוא לפני המלך הגדול?

אי אפשר לומר שמצבנו שפיר. כלל וכלל לא! אנו מוקפים בגזירות קשות. אי אפשר לאמוד את מספר החולים. האם יש מקום בעולם שיודעים כמה חולים ישנם לא עלינו? אולי במשרד הבריאות?! לא!

בבתי הצדיקים, אצל גדולי הדור יודעים לספר ולספור...

האדמו"ר מויז'ניץ התבטא ואמר פעם שביום שהוא לא שומע על סרטן חדש הוא יום טוב אצלו! ברחובות ניתן לראות קריאה של "עזר מציון", בה כותב הרב חיים קנייבסקי שליט"א: "...ולאחרונה התרבו המחלות הקשות לא עלינו". אם הוא כותב כך, הוא יודע. אנחנו לא יודעים, אחד שומע על מקרה זה והאחר שומע על מקרה נוסף, אבל גדולי הדור רואים הכל ואם הם אומרים כך - הם יודעים. מצבנו לא טוב.

ימים אחרונים לפני ראש השנה יש עוד הזדמנות לתקן. לפני בוא יום ה', ואם לא עכשיו - אימתי...

שנת לימוד תורה בשבת שווה x 1,000 !!!

לעילוי נשמת: מיכאל בן רבקה, ברוך בן אסתר, שמחה בת היגט מרגלית, שושנה בת אסתר, יהודית בת לינה, יוסף בן איטה, שמעון בן סוליקה, יקות בת חנה, ת.נ.צ.ב.ה. עם שאר נפטרי ישראל, אמן! **לפרש"י:** חיה בת נחמה בתיה, דוד חי בן דיאמנטה **לוש"ק:** מוריה מרים בת אורה שמחה, תקווה בת עליזה. **לוה"ג:** משה בן שמחה. **ולחצלות:** לאה בת אורה, שלמה בן רחל, שילת בת לאה, שילח בן לאה, מלאכי בן לאה, עילאי בן נחמה, ישראל בן ציפורה.

למכתב הגיליון במייל: Sh606marom@gmail.com

חידוש בפרשה

"אתם ניצבים היום כולכם לפני ה' אלוהיכם" [כט, ט-י]

המילה "היום" - **אומר הגאון מוילנא** - מורכבת מ-"ה" ו"יום", רמז לכך שישנם חמישה ימי דין בשנה, בהם ניצבים כל עם ישראל לפני ה' אלוהיהם,

ואלו הם:

שני ימי ראש השנה, יום הכיפורים, הושענא רבה [גמר החיתום] ושמיני עצרת [שבו נותנים את הפתקאות לשלוחים לביצוע גזר הדין].

השבת הזו שהיא השבת האחרונה של השנה נוסף מהחול אל הקודש, נוסף זכויות ליום הדין הקרב ובה עלינו לטובה.

לבשר שלום וחבוק!
ושנה טובה וחבוקה!!!

זמני שבת:
כניסת שבת - 18:23
צאת שבת - 19:27
ר"ת - 20:03
הזמנים לפי אופק נתיבות

גם אתה יכול להיות מוכה הרבים!!! באפשרותך לקבל את העלון במייל מדי שבוע ולהדפיס כמה עותקים שתצרכה ולהפיץ לחבריך ולזכות גם אותם בד"ת לשולחן שבת: Sh606marom@gmail.com

ה'עקרב מטרינידד'...

אוהבים חריף? חריף מאוד? חריף מאוד מאוד? גם מי שאוהב את השיפקה החריף ביותר, לא ינהג לנגוס בע'עקרב מטרינידד'. הפלפל החריף שזכה לשם לשם הכל כך לא סימפטי חריף עד כדי כך שאדם יכול להרגיש בחריפות שלו, מי שיקח ממנו 'ביס' יחוש כאב טהור, לא חריפות!
עד שהתגלה פלפל העקרב מטרינידד, החזיק פלפל חריף מאזור הודו בתואר הפלפל החריף בעולם.
הפלפל היה כל כך חריף שהחריפות שלו נמדדה בלמעלה ממיליון יחידות סקוביל (סולם מדד החריפות בפלפלים חריפים), אך ה'עקרב מטרינידד' חריף ממנו באופן רציני ומגיע למיליון ומאתיים יחידות סקוביל.
לשם השוואה: השיפקה החריף ביותר נמדד ב- 15,000 אלף עד 20,000 יחידות סקוביל, פחות מאחד חלקי שישים מהחריפותו של ה'עקרב מטרינידד'.
פלפלי העקרב מטרינידד אינם רק חריפים אלא גם נדירים. אלפי שיחי פלפלי טרינידד עשויים להוציא פלפולן אחד בודד, אבל הפלפולן הזה יהיה כל כך חריף שהוא יהיה מסוגל לתבל שבעה סירי ענק בצורה החריפה ביותר שאדם מסוגל לבלוע!
אגב, ישנו פלפל אחד בעולם שחריפותו עולה על זה של העקרב מטרינידד. הפלפולן נקרא 'מלאך המוות מקרולינה', ושמו נאה לו שכן אדם לא יכול לעמוד בחריפותו הנמדדת בלמעלה ממיליון וחצי יחידות סקוביל. עדיין בטוחים שאתם אוהבים 'הכי חריף שיש' ואתרי כל החריפות הזו נאחל שתהיה שנה טובה ומתוקה מאוד מאוד...

אוצר הפלאות קול בכי...

בזוהר הקדוש (תקו"ז כו"ב): "והנה נער בוכה (שמות ב' -ו'), מיד "ותחמול עליו", כי הורדת דמעות הוא סגולה גדולה שתקובל תפלתו ויכתב בספר חיים טובים, כמו שכתוב כל זה בספרים הקדושים באורך, ומכל מקום, אף מי שאינו בוכה, טוב לעשות קול בכי כאילו הוא בוכה, וכתוב (תהילים ו' -ט): "כי שמע ה' קול בכי", 'קול' דייקא, אע"פ שלא בכה ממש, ורחמנא ליבא בעי לב נשבר, והכל לפי מה שהוא אדם, וכל לבבות דורש ה', ובלבד שיכוון ליבר לשמיים, וטוב להעביר צרעת עוונותיו הנרשמים במצחו ע"י הדמעות, ולכן ירחץ בדמעות עיניו את מצחו, ובזה יעביר את הצרעת, וכן טוב שירחץ ידיו בהדמעות, שנאמר (איוב ל"ז): "ביד כל האדם יחתום".
[אלף המגן סי' תקפ"ב ס"ק מד']

הללוהו בסוף ומחול...

ההתעוררות לתשובה שתגיע לאדם לאחר הצרות והייסורים שפקדו אותו, תזכה אותו שלבסוף ירחמהו ה' מן השמים ויקבצוהו מארבע כנפות הארץ.
בעניין זה סיפר יהודי שזכה לשבת ליד האדמו"ר מקלויזנבורג זצ"ל בשעת התפילה, דרכו של הרבי היתה לדבר עם הקב"ה תוך כדי התפילה במילים משלו ולא פעם שמעו אותו ממלמל ביידיש בשעת תפלתו.
שמעתיו - שח אותו יהודי - בשעה שאמר בפסוקי דזמרה את הפסוק "הללוהו בתוף ומחול".

חפש ברשי"י
מתי הקב"ה נפרע מן האדם גם על השגגות???

ציור בפרשה...

"אלא אתכס לצדכס אלוכי כורת את הצרית הזאת אלת האלה הזאת - כי את אשר ישנו פה עמנו עומד היוק לפני ה' אלוקינו אלת אשר איננו פה עמנו היוק..."
[כ"ט י"ג - י"ד]

הקב"ה יושב וממתין בזרועות פתוחות לשובם של בניו, יושב ומצפה לרגע שבו יחזרו אליו, יפשטו את מעטפת הגשמיות והחטא החוצצת בינם לבין ויטהרו את לבם לעבדו באמת. אילו היו בני האדם חשים בצפייה שלו לקראת שובם באמת ובתמים - לא היו כה מתמהמהים בכך.
על מנת לקרב את הדברים ללבם של הבנים התועים והרחוקים, השתמש **רבי משה פרידמן** במשל. היה זה כאשר בני זוג רוסים מבוגרים נגשו אליו לאחר הרצאה שמסר ביישוב חילוני ובקשו כי הואיל והרב מכיר את השם מקרוב, הם מבקשים שיתפלל עליהם שימותו...
מדוע אבקש זאת? - תהה הרב, ובתשובה פתחו בני הזוג וספרו לו את ספור חייהם הכואב:
שניהם היו פרטיזנים ביערות בתקופת מלחמת העולם השנייה ולאחר שהסתיימה המלחמה עלו לארץ. קשיי הקליטה שלהם היו גדולים מאד, אך לבסוף, אחרי שעברו שבעה מדורי גהינום, התמקמו, נישאו זה לזו ונולדו להם שתי בנות מוצלחות ביותר.
אחת מהן נסעה לארה"ב ופיתחה לעצמה קריירה מזהירה, השנייה נשארה בארץ וגם היא טיפסה בסולם ההצלחה. במשך שנים ארוכות אספו ההורים פרוטה לפרוטה, עד שהגיעו לסכום כסף לרכישת שני כרטיסי טיסה כדי לבקר את ביתם.
שהינו שם חודש ימים - ספרו בקול שבור - ולבסוף ליותה אותנו הבת לשדה התעופה ואמרה: "אבא ואמא, אני רוצה לבקש מכם דבר אחד: נא למחוק את הכתובת שלי ואת מספר הטלפון שלי, אין לי כח לעמוד איתכם בקשר... אני מרגישה שזה מפריע לקריירה שלי...".
"למה?" - ניסינו להבין, אבל היא לא סיפקה לנו שום הסבר ורק חזרה על דבריה ועמדה על כך שגנתק איתה כל קשר.
עלינו על המטוס וכל הדרך ארצה בכינו. בעשר אצבעותינו גידלנו את הבת וכעת, כאשר יכולים אנו לקבל ממנה מעט נחת, היא מודיעה לנו על ניתוק קשרים... הדיילים הציעו לנו כדורי הרגעה אבל אנו רצינו רק להתמוגג בדמעותינו.
כשנחת המטוס, אספנו את שברי לבנו ומיהרנו לנסוע אל הבת השנייה. סיפרנו לה על הביקור ועל הנתק בינינו לבין הבת. "כך היא אמרה?" - הטון שבו שאלה את השאלה הזו לא מצא חן בעינינו, ואכן עד מהרה כשהמשיכה את דבריה, הבנו כי אשר יגורנו בא לנו - "אני מזמן רציתי לומר לכם את זה" - המשיכה - "אבל אם היא כבר אמרה, אז הנה, גם אני אומרת את זה...".
"אין לנו אם כן עבור מה לחיות" - סיימו ההורים ודמעות בצבצו בזויות עיניהם - "לכן אנו מבקשים שתתפלל שנמות". הרב פרידמן בקש את מספרי הטלפון של הבנות על מנת לשוחח איתן בעניין, אולם הרים את עיניו אל ההורים ושאל: "אבל תאמרו לי - מדוע אתם רוצים שאני אבקש עבורכם? למה לא תתפללו ישירות לבורא העולם? תבקשו ממנו על בנותיכם, והוא, שהוא כל יכול בודאי יוכל להושיע!".
"שבעים שנה לא עשינו זאת" - השיבו השניים - "האם עכשיו נתחיל?!...".
"דוקא אתם" - השיב להם הרב פרידמן - "מבינים כי אפשר לעשות זאת! אתם, אשר מכירים מקרוב את תחושת הציפייה של אבא ואמא לקשר מהילדים שלהם, אשר מוכנים לעשות הכל כדי שבנותיכם ירצו אתכם, בודאי תוכלו להבין את הציפייה של הקב"ה!
במשך שבעים שנה הוא יושב ומצפה מכם לטלפון! הוא מחכה שתזכרו בו... הוא ממתין שתדברו ותבקשו ואתם, המכירים את הצער הזה מקרוב, יכולים גם יכולים להתחיל כעת!".

חייב אדם להשלים פרשיותיו עם הציבור שנייס מקרא ואתד תרגום!